

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **JP servis-OIL s.r.o.**, IČ 28691687, se sídlem Podkrušnohorská 432, Litvínov, zast. JUDr. Petrem Vališem, se sídlem Balbínova 1093/27, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 2. 2017, č. j. 521/17/5300-22442-707666, č. j. 532/17/5300-22442-707666, č. j. 503/17/5300-22442-707666 a č. j. 550/17/5300-22442-707666, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 3. 2023, č. j. 15 Af 45/2017-158,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Krajský soud v Ústí nad Labem (dále „krajský soud“) rozhodl o žalobách žalobkyně zamítavým rozsudkem ze dne 29. 3. 2023, č. j. 15 Af 45/2017-158 (dále „napadený rozsudek“).

[2] Žalobkyně se před krajským soudem domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2017, č. j. 521/17/5300-22442-707666, č. j. 532/17/5300-22442-707666, č. j. 503/17/5300-22442-707666 a č. j. 550/17/5300-22442-707666. Současně se domáhala, aby soud zrušil všechny jimi potvrzené dodatečné platební výměry a uložil žalovanému povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

[3] Krajský soud v dané věci již rozhodoval rozsudkem ze dne 25. 5. 2021, č. j. 15 Af 45/2017-105. Uvedený rozsudek zrušil Nejvyšší správní soud rozhodnutím ze dne 12. 1. 2023, č. j. 2 Afs 138/2021-69, a zavázal krajský soud, aby jednoznačně uvedl, *„zda na žalobkyni v daňovém řízení bylo přeneseno důkazní břemeno k vyvrácení pochybností správce daně, resp. stěžovatele o splnění podmínek pro vznik nároku na odpočet DPH, či nikoliv, a dále případně přezkoumatelně vysvětlil, v čem spatřuje nedostatky způsobu vedení dokazování v daňovém řízení. Pokud shledá, že provedené důkazy a způsob jejich hodnocení nebyly dostatečné k prokázání pochybností správce daně, resp. stěžovatele, nebo pokud zjistí, že se daňové orgány dopustily uvedených vad řízení, které mohly mít vliv na zákonnost napadených rozhodnutí, zruší napadená rozhodnutí a věc vrátí stěžovateli k dalšímu řízení. Pokud naopak žádné z uvedených pochybení daňových orgánů neshledá, bude jeho úkolem vyhodnotit, zda důkazy navržené žalobkyní v daňovém řízení byly způsobilé vyvrátit pochybnosti stěžovatele týkající se splnění podmínek pro vznik nároku na odpočet DPH žalobkyní.“*

[4] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že kritérium organizace přepravy považuje za dostatečný důvod k prokázání pochybností žalovaného stran místa dodání pohonných hmot. Prokázáním těchto pochybností přešlo důkazní břemeno na žalobkyni, která byla povinna prokázat svá tvrzení, tj. že se místo dodání pohonných hmot nacházelo v tuzemsku. Krajský soud došel závěru, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno, neboť neprokázala, že se místo dodání nacházelo v České republice, a daňové orgány tak byly oprávněny rozhodnout v její neprospěch.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) podala proti napadenému rozsudku v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[6] Stěžovatelka namítá, že žalovaný neprokázal skutečnosti uvedené v § 92 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v rozhodném období (dále „daňový řád“), tj. neprokázal důvodnost pochybností. Stěžovatelka míní, že byla aktivní a poskytla žalovanému tvrzení, důkazy či návrhy důkazů. S ohledem na uvedené nedošlo ke kumulativnímu naplnění podmínek pro to, aby žalovaný rozhodl v neprospěch stěžovatelky. Krajský soud nesprávně posoudil právní otázky, neboť aproboval rozhodnutí žalovaného.

[7] Stěžovatelka v souvislosti s tímto kasačním bodem odkazuje na bod [62] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2021, č. j. 4 Afs 146/2020-67. Namítá, že se žalovaný měl důkladně zabývat celým obchodním řetězcem. Žalovaný ve výzvách ze dne 4. 3. 2015 a 27. 3. 2015 připustil, že stěžovatelka nebyla prvním subjektem v řetězci, který zboží pořídil. Krajský soud aproboval postup žalovaného, jenž se nezabýval daňovou povinností jednotlivých dodavatelů posuzovaného obchodního řetězce, jak ji stanovili

pokračování

příslušní správci daně. Přitom tato povinnost plyne z judikatury SDEU a Nejvyššího správního soudu.

[8] Stěžovatelka namítá, že se žalovaný nezabýval ani otázkou, kdo byl první pořizovatel, na něhož bylo převedeno na území jiného členského státu EU právo nakládat se zbožím jako vlastník.

[9] Podle stěžovatelky krajský soud rozhodl napadeným rozsudkem v rozporu s judikaturou, na kterou v odůvodnění odkazuje. Konkrétně rozhodl v rozporu se závěry rozsudku SDEU ze dne 16. 12. 2010, *Euro Tyre Holding BV* (C-430/09), a ze dne 26. 7. 2017, *Toridas* (C-386/16), a v rozporu s rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2019, č. j. 9 Afs 137/2016-176, a ze dne 29. 1. 2021, č. j. 4 Afs 146/2020-67.

[10] Stěžovatelka odkazuje na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2022, č. j. 8 Afs 114/2020-72, konkrétně na jeho bod 42. Plyne z něj, že pouhá skutečnost, že byly pohonné hmoty stočeny do cisterny, nic nevypovídá o převodu vlastnického práva. Stěžovatelka namítá, že žalovaný měl své závěry opřít o konkrétní skutečnosti a důkazy.

[11] Stěžovatelka namítá, že žalovaný neuvedl ve výzvách žádné racionální důvody stran převodu práva nakládat se zbožím jako vlastník. Žalovaný neunesl důkazní břemeno, a to tedy nemohlo přejít na stěžovatelku. Napadený rozsudek je v rozporu s bodem 39 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2022, č. j. 8 Afs 114/2020-72.

[12] Stěžovatelka nesouhlasí s některými závěry krajského soudu, které považuje za nesprávné a nesmyslné. Není pravda, že by odkazovala na judikaturu bez zdůvodnění konkrétních pochybení žalovaného. Své žalobní body výslovně vymezila.

[13] Není podle ní pravda, že by žalovaný přiměřeně reagoval na všechny uplatněné odvolací námitky, jak tvrdí krajský soud v bodě 21 napadeného rozsudku. Naopak žalovaný se dopustil selekce podkladů i následně provedených důkazů.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti tvrdí, že převážná část argumentace stěžovatelky směřuje k závěru, že žalovaným nebylo uneseno důkazní břemeno. Nicméně jde o námitku, která nebyla stěžovatelkou dosud uplatněna, ač tak učinit mohla.

[15] Žalovaný souhlasí s krajským soudem v tom, že sama organizace přepravy postačuje k přenesení důkazního břemene na daňový subjekt. Nelze požadovat po žalovaném, aby musel sám vyhledat veškeré relevantní důkazní prostředky a zcela tak vyčerpat i důkazní břemeno daňového subjektu. Z této koncepce rozložení důkazního břemene vychází i podstatná část judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2019, č. j. 9 Afs 137/2016-176).

[16] Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že zajišťování přepravy zboží nemusí bez dalšího znamenat, že organizátor přepravy je pořizovatelem zboží z jiného

členského státu. Stěžovatelka však musí předložit jinou relevantní verzi skutkového děje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 7 Afs 52/2017-33).

[17] Podle žalovaného je závěr krajského soudu, že k přenesení důkazního břemene zpět na daňový subjekt postačuje zjištění, že daňový subjekt byl organizátorem přepravy, zcela logický.

[18] Pravdivé není ani tvrzení stěžovatelky, že je povinností žalovaného posoudit také daňovou povinnost jednotlivých dodavatelů. Krajský soud byl v nyní posuzované věci vázán zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2023, č. j. 2 Afs 138/2021-69. V nedostatku posouzení daňových povinností jednotlivých dodavatelů stěžovatelky tudíž nemůže spočívat nezákonnost napadeného rozsudku.

[19] Dle žalovaného tvrzení, že by stěžovatelka unesla důkazní břemeno, pokud by na ni bylo vůbec přeneseno, je nepravdivé. Krajský soud se uvedenou otázkou zabýval v bodě 50. a násl. napadeného rozsudku a stěžovatelka namítá pouze obecná nepodložená tvrzení.

[20] K námitce, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, žalovaný uvádí, že podle obsahu námítky stěžovatelka spíše brojí proti nedostatečnému odůvodnění rozhodnutí. Nejvyšší správní soud zavázal krajský soud k tomu, aby vyhodnotil, která ze dvou nastíněných variant je správná. Pokud tedy krajský soud shledal jednu z nich správnou, nelze to považovat za nerespektování závazného právního názoru.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[21] Jelikož se v projednávané věci jedná o opakovanou kasační stížnost, Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou, zda je přípustná dle § 104 odst. 3 s. ř. s. Možnost účastníků řízení napadnout rozhodnutí krajského soudu poté, co Nejvyšší správní soud jeho původní rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, je totiž omezena ustanovením § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle něhož je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž krajský soud rozhodl znovu poté, co jeho původní rozhodnutí zrušil Nejvyšší správní soud.

[22] Ze zákazu opakované kasační stížnosti dovodila judikatura Nejvyššího správního soudu nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výjimky, jejichž respektování znamená dodržení smyslu a účelu řízení o kasační stížnosti. Dané ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká krajskému soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165).

[23] První rozsudek krajského soudu Nejvyšší správní soud zrušil pro nepřezkoumatelnost rozsudkem ze dne 12. 1. 2023, č. j. 2 Afs 138/2021-69. Proto se ani

pokračování

nezabýval věcnými námitkami uvedenými v tehdejší kasační stížnosti. Nyní podaná kasační stížnost je proto přípustná.

[24] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[25] Kasační stížnost **není důvodná**.

[26] Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti také námitka nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem. Stěžovatelka neuvedla konkrétní důvody, v nichž měla nepřezkoumatelnost spočívat. Z rozsudku krajského soudu je nicméně dobře patrné, z jakých důvodů žalobu zamítl a jak se vypořádal s pokyny plynoucími ze zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu. Tato námitka proto není důvodná.

[27] Nejvyšší správní soud se již mnohokrát zabýval ve svých rozsudcích rozložením důkazního břemene v daňovém řízení, a proto postačí pouze stručně rekapitulovat, co již bylo judikováno. Daňové řízení je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení. S přiznáním daně se pojí povinnost své tvrzení doložit, tedy subjekt nese zásadně i břemeno důkazní. Daňový subjekt je odpovědný za to, že jím předložené důkazy budou prokazovat jím deklarované tvrzení. I když daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správce daně může v souladu s § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu vyjádřit pochybnosti týkající se věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. Správce daně tíží důkazní břemeno ve vztahu k důvodnosti jeho pochyb, přičemž je povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují „vážné a důvodné pochyby“ (doktrinálně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. ledna 2008 č. j. 2 Afs 24/2007-119, pro platnou právní úpravu viz např. rozsudek téhož soudu ze dne 8. 3. 2023, č. j. 6 Afs 213/2022-43). Správce daně je proto povinen označit konkrétní skutečnosti, na jejichž základě hodnotí předložené evidence jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen tak může unést své zákonné důkazní břemeno (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2008 č. j. 9 Afs 30/2008-86). Pokud správce daně tyto skutečnosti prokáže, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu k předmětnému obchodnímu případu, popřípadě aby svá tvrzení korigoval. Daňový subjekt bude tyto skutečnosti prokazovat zpravidla jinými důkazními prostředky než vlastním účetnictvím (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2010 č. j. 1 Afs 39/2010-124, ze dne 31. 5. 2007 č. j. 9 Afs 30/2007-73, či ze dne 30. 4. 2008 č. j. 1 Afs 15/2008-100).

[28] Z doložených dokladů a dalších dokumentů plyne, že stěžovatelka uplatnila nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění – z dodání zboží od plátců daně s místem plnění v tuzemsku. Ve věci je sporné, zda přešlo důkazní břemeno na stěžovatelku. A pokud ano, zda stěžovatelka důkazní břemeno unesla, či nikoliv.

[29] Ačkoliv stěžovatelka unesla primární důkazní břemeno, tedy předložila daňové doklady vztahující se k dodávkám pohonných hmot, správci daní vznikly pochybnosti ohledně jejich místa dodání. Pochybnosti vznikly správci daně na základě zjištění, že nakládka se uskutečnila v jiném členském státě, organizátorem přepravy byla stěžovatelka a náklady za dopravu pohonných hmot do tuzemska šly k její smluvní tíži. Z místa nakládky až ke konečnému odběrateli se uskutečnil pouze jeden pohyb. V rámci toho měly být pohonné hmoty přeprodávány mezi několika subjekty. Na základě uvedeného žalovaný vyzval stěžovatelku dle § 92 odst. 4 daňového řádu, aby mj. prokázala, že zdanitelná plnění týkající se dodávek pohonných hmot byla uskutečněna v tuzemsku (viz výzvy ze dne 4. 3. 2015 a ze dne 27. 3. 2015). O vyvstanuvších pochybnostech žalovaný opakovaně informoval stěžovatelku i ve výsledcích kontrolního zjištění ze dne 15. 7. 2015 a ve zprávě o daňové kontrole ze dne 27. 10. 2015.

[30] Stěžovatelka na výzvu ze dne 4. 3. 2015 reagovala podáním ze dne 30. 4. 2015 a na výzvu ze dne 27. 3. 2015 podáním ze dne 29. 5. 2015. V písemných reakcích se stěžovatelka primárně zabývala tím, že k místu dodání pohonných hmot došlo v tuzemsku. V uvedených podáních stěžovatelky nebyla vznesena námitka, že žalovaný řádně neprokázal existenci pochybností podle § 92 odst. 5 daňového řádu. Uvedeným směrem se neubírala argumentace stěžovatelky ani v žalobě podané ke krajskému soudu. Stěžovatelka vznesla námitku ohledně nedostatečného zdůvodnění výzev žalovaného dle § 92 odst. 4 a 5 daňového řádu až v kasační stížnosti. Stížní námitka je proto nepřipustná s ohledem na § 104 odst. 4 soudního řádu správního, neboť již od doručení výzev stěžovatelka věděla, že správce daně vyjádřil pochybnosti ohledně toho, zda stěžovatelkou předložené daňové doklady prokazují její tvrzení, ale nenamítala, že tyto pochybnosti správce daně patřičně neprokázal, ačkoli to zjevně mohla učinit.

[31] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného a krajského soudu, že důkazní břemeno na základě shora uvedených výzev přešlo na stěžovatelku. Ta se sice v replikách na výzvy k objasnění skutečností a v rámci zjišťování výsledků kontrolního zjištění argumentačně bránila, pro svá tvrzení však nedoložila další důkazy. Relevantní a hlavní argument stěžovatelky o rozdělení přepravy na tu v zahraničí a přepravu v tuzemsku byl vyvrácen žalovaným i krajským soudem s odkazem judikaturou SDEU (např. rozsudek SDEU ze dne 6. 4. 2006, C-245/04, *EMAG Handel Ederl*). Žalovaný se zabýval i právní stránkou nakládání zboží. Námitka, že přechod důkazního břemene byl nezákonně posouzen, je nedůvodná. Krajský soud se v napadeném rozsudku s touto argumentací řádně vypořádal v bodech 48.-54. napadeného rozsudku. Stěžovatelka navíc v kasační stížnosti nepolemizuje s názorem krajského soudu, ale pouze obecně deklaruje, že nedošlo k přechodu důkazního břemene.

[32] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje i s názorem krajského soudu, že kritérium organizace přepravy lze za konkrétních skutkových okolností vztahujících se ke stěžovatelce považovat za dostatečný důvod k prokázání pochybností ohledně místa dodání pohonných hmot.

[33] Závěry žalovaného nejsou v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2020, č. j. 8 Afs 114/2020-72, bodem 39. Podle něho se totiž správce daně nesmí

pokračování

zaměřit pouze na kritérium organizace přepravy, ale musí uvést i „racionální důvody“ stran převodu práva nakládat se zbožím jako vlastníků, které přepravě předcházely. Podobně na rozhodné otázky nahlíží i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2023, č. j. 9 Afs 214/2022-77, zejm. bod 52. Stěžovatelka ostatně nerozporuje důvody, pro které žalovanému vznikly pochybnosti, ani nevede polemiku s odůvodněním napadeného rozsudku.

[34] Za nedůvodnou považuje Nejvyšší správní soud námitku, že žalovaný neprovedl předložené důkazy. Z rozhodnutí žalovaného plyne, že žalovaný provedení důkazů zvážil a svou úvahu vyjádřil. Obdobnou úvahu učinil i krajský soud v bodě 58. napadeného rozsudku, ve kterém vysvětlil, že uvedené důkazy nemění nic na přechodu důkazního břemene na stěžovatelku.

[35] Co se týká namítané absence posouzení povahy celého obchodního řetězce, krajský soud se s touto námitkou vypořádal v bodě 16. napadeného rozsudku, ve kterém uvádí: *„Dále soud nepřihlížel ani k žalobnímu bodu (námitce) přednesené při jednání, že žalovaný byl povinen za účelem řádného posouzení všech okolností případu a správného stanovení daně ex lege zjistit, jaká byla úloha, role a záměry všech ostatních subjektů zapojených do tzv. řetězového obchodu, a posoudit také daňovou povinnost jednotlivých dodavatelů posuzovaného obchodního řetězce, neboť v opačném případě nelze vyloučit, že byla daň z totožného plnění stanovena v rámci jednoho dodání několikrát. Všechny tyto žalobní body (námitky) byly poprvé uplatněny až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, proto se jimi soud nezabýval.“* Stěžovatelka nepolemizuje s názorem krajského soudu, pouze vytýká správci daně, že se nezabýval všemi články obchodního řetězce. Tuto námitku tak nelze považovat za přípustnou, neboť byla uplatněna opožděně, což stěžovatelka nerozporovala.

[36] Napadený rozsudek tedy není v rozporu s judikaturou, na kterou odkazuje ve svém odůvodnění. Stěžovatelka v námitce navíc pouze zmiňuje údajný rozpor, avšak na podporu svého tvrzení neuvádí, v čem konkrétně vidí nesoulad odůvodnění napadeného rozsudku s danou judikaturou.

[37] Žalovaný odůvodnil, proč neprovedl některé z navržených důkazů. Krajský soud aproboval provedené dokazování žalovaným i v napadeném rozsudku mj. v bodě 58., ve kterém opět vysvětlil oprávněnost neprovedení důkazů. Stěžovatelka v námitce vyslovuje pouze nesouhlas s tímto postupem, neargumentuje však, proč by závěry žalovaného a krajského soudu měly být nezákonné.

[38] Stěžovatelka v žalobě identifikovala konkrétní části (body) jí zmiňovaných rozsudků SDEU a Nejvyššího správního soudu. Krajský soud jí vytkl, že ačkoliv poukazuje na jednotlivé body těchto rozhodnutí na podporu svých tvrzení, vlastní argumentaci již dále nerozvíjí a z některých odkazů není zřejmé, na co stěžovatelka chtěla poukázat. I v nyní podané kasační stížnosti stěžovatelka v některých bodech neuplatnila relevantní polemiku s názorem krajského soudu a omezila se pouze na opakované konstatování nesouhlasu. S výjimkami uvedenými v § 109 odst. 4 větě za středníkem s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti. Obsah stížních bodů a kvalita jejich odůvodnění tedy do značné míry předurčují obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek tohoto soudu ze

dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004–54, obdobně též rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008–78, č. 2162/2011 Sb. NSS). V rozsahu, v jakém její stížní argumentace zůstala nekonkrétní, ji nelze po obsahové stránce vypořádat.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[40] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. října 2023

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu